

- 2) Czy przepis krajowy przyjęty w celu dokonania transpozycji szóstej dyrektywy, w szczególności jej art. 17, narusza art. 87 WE, ponieważ wprowadza przyznaje on ulgę, o której mowa w pytaniu pierwszym, dotyczącą budynków mieszkalnych wykorzystywanych przez podatników do celów prywatnych, tym podatnikom, którzy wykonują czynności opodatkowane, lecz nie przyznaje takiej ulgi podatnikom wykonującym czynności zwolnione od podatku?
- 3) Czy art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy zachowuje skuteczność, jeśli ustawodawca krajowy zmienia przepis prawa krajowego dotyczący wyłączenia możliwości odliczenia podatku naliczonego (w niniejszym przypadku § 12 ust. 2 pkt 1 UStG 1994), który był utrzymany w mocy na podstawie art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy, z wyraźnym zamiarem zachowania rzeczowego wyłączenia odliczenia podatku naliczonego, a z krajowej ustawy o podatku obrotowym wynika również utrzymanie w mocy wyłączenia odliczenia podatku naliczonego, przy czym ustawodawca krajowy z powodu błędu w zakresie wykładni prawa wspólnotowego [w niniejszym przypadku art. 13 część B lit. b) szóstej dyrektywy], który został dostrzeżony później, przyjął regulację, która — rozpatrywana samodzielnie — zezwala zgodnie z prawem wspólnotowym (stosownie do wykładni art. 13 część B lit. b) szóstej dyrektywy dokonanej w wyroku w sprawie Seeling) na odliczenie podatku naliczonego?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie trzecie:

Czy na ważność wyłączenia odliczenia podatku naliczonego [w niniejszym przypadku § 12 ust. 2 pkt 2 lit. a) UStG 1994] utrzymanego w mocy na podstawie „klauzuli stand-still” określonej w art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy ma wpływ to, że ustawodawca krajowy zmienia i w rezultacie uchyla jedno z dwóch określonych w prawie krajowym wyłączeń odliczenia podatku naliczonego, których zakresy zachodzą na siebie [w niniejszym przypadku § 12 ust. 2 pkt 2 lit. a) UStG 1994 oraz § 12 ust. 2 pkt 1 UStG 1994], ponieważ był on w błędzie co do stosowania prawa?

(¹) Dz.U. L 145 str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Protodikeio Livadeias (Grecja) w dniu 22 października 2007 r. — Panayotis Koskovolis i Aikaterini Pappa przeciwko Koinotita Kyriakiou Viotias

(Sprawa C-467/07)

(2007/C 315/47)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Protodikeio Livadeias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Panayotis Koskovolis et Aikaterini Pappa.

Strona pozwana: Koinotita Kyriakiou Viotias.

Pytania prejudycjalne

1) Czy klauzulę 5 oraz klauzulę 8 ust. 1 i 3 porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego integralną część dyrektywy Rady 1999/70/EWG (Dz.U. L 175, str. 42), należy interpretować w ten sposób, że prawo wspólnotowe nie zezwala państwu członkowskiemu, na przyjęcie w ramach wykonania tego porozumienia ramowego przepisów, gdy

a) w ramach krajowego porządku prawnego istnieją już, ustanowione przed wejściem w życie tej dyrektywy, równoważne rozwiązania prawne, w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 porozumienia ramowego,

b) wskutek przepisów ustanowionych w wykonaniu porozumienia ramowego, dochodzi do obniżenia ogólnego poziomu ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony zagwarantowanego w krajowym porządku prawnym.

2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy w sytuacji gdy w krajowym porządku prawnym, w chwili wejścia w życie dyrektywy 1999/70/WE istniały już równoważne rozwiązania prawne w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 porozumienia ramowego, takie jak rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym art. 8 ust. 3 ustawy 2112/1920, ustanowienie przepisu prawnego uzasadnione wykonaniem porozumienia ramowego, takiego jak rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym art. 11 dekretu prezydenckiego nr 164/2001, stanowi niedopuszczalne obniżenie ogólnego poziomu ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony, w rozumieniu klauzuli 8 ust 1 i 3 porozumienia ramowego, zagwarantowanego w krajowym porządku prawnym:

a) gdy przepis prawa mający na celu wykonanie porozumienia ramowego, zostanie ustanowiony po upływie terminu na dokonanie transpozycji dyrektywy 1999/70/WE, lecz jego zakresem stosowania rationae temporis objęte są wyłącznie umowy o pracę i stosunki pracy obowiązujące w czasie jego wejścia w życie lub które wygasły we wskazanym okresie przed jego wejściem w życie, ale po upływie terminu na transpozycję dyrektywy, podczas gdy wcześniejsze równoważne rozwiązania prawne nie mają ograniczonego czasowo zakresu stosowania i obejmują wszystkie umowy o pracę na czas określony, które zostały zawarte, obowiązywały, lub wygasły w dniu wejścia w życie dyrektywy 1999/70/WE i upływu terminu na jej transpozycję,

- b) gdy ramami zastosowania takiego przepisu mającego na celu wykonanie porozumienia ramowego, objęte są wyłącznie umowy o pracę lub stosunki pracy na czas określony, które by zostać uznane za kolejne w rozumieniu wspomnianych uregulowań muszą spełnić kumulatywnie następujące przesłanki:
- i) upływ między nimi okresu nie przekraczającego trzech miesięcy,
  - ii) ich łączny czas trwania wynosi co najmniej 24 miesiące w chwili wejścia w życie tych przepisów, niezależnie od tego ile razy były ponownie zawierane lub łączny okres zatrudnienia na ich podstawie w wymiarze co najmniej 18 miesięcy w okresie 24 miesięcy liczonym od umowy pierwotnej, w przypadku co najmniej trzykrotnego ponownego zawarcia umowy po umowie pierwotnej, podczas gdy wcześniejsze równoważne rozwiązania prawne nie przewidywały takich warunków obejmując wszystkie (kolejne) umowy o pracę na czas określony, niezależnie od minimalnego okresu zatrudnienia i minimalnej liczby dotyczącej ponownego zawierania umowy,
- c) gdy omawiany przepis prawny mający na celu wykonanie porozumienia ramowego przewiduje, jako konsekwencję prawną w celu ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony i zapobiegania nadużyciom w rozumieniu porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, kwalifikację umów o pracę na czas określony jako umów na czas nieokreślony ze skutkiem *ex nunc*, podczas gdy wcześniejsze równoważne rozwiązania prawne przewidują kwalifikację umów o pracę na czas określony jako umów na czas nieokreślony ze skutkiem od momentu ich pierwotnego zawarcia (*ex tunc*)?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, gdy w krajowym porządku prawnym istniały przed wejściem w życie dyrektywy 1999/70/WE równoważne rozwiązania prawne w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, które stanowi integralną część tej dyrektywy, takie jak rozpatrywany w sprawie przed sądem krajowym art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920, czy przyjęcie przepisu uzasadnione wykonaniem porozumienia ramowego, takiego jak rozpatrywany przed sądem krajowym art. 7 dekretu prezydenckiego nr 164/2004, gdy przewiduje on jako jedyny środek ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony, przed nadużyciami, obowiązek wypłaty przez pracodawcę wynagrodzenia i odprawy w przypadku zatrudnienia z naruszeniem prawa na podstawie kolejnych umów o pracę na czas określony, uwzględniając okoliczność, że
- a) obowiązek wypłaty wynagrodzenia i odprawy jest przewidziany w prawie krajowym dla każdego stosunku pracy i nie ma w szczególności na celu przeciwdziałania nadużyciom w rozumieniu porozumienia ramowego, oraz
  - b) zastosowanie obowiązującego wcześniej równoważnego rozwiązania prawnego ma skutek prawny w postaci uznania kolejnych umów o pracę na czas określony za umowę na czas nieokreślony, stanowi niedopuszczalne obniżenie ogólnego poziomu ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony w krajowym porządku prawnym, w rozumieniu klauzuli 8 ust. 1 i 3 porozumienia ramowego?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytania czy dokonując interpretacji prawa krajowego w sposób zgodny z dyrektywą 1999/70/WE sąd krajowy musi odmówić stosowania przepisów sprzecznych z taką dyrektywą, zawartych w uregulowaniu ustawodawczym przyjętym w wykonaniu porozumienia ramowego, które jednakże przewiduje obniżenie ogólnego poziomu ochrony, w krajowym porządku prawnym, pracowników zatrudnionych na czas określony, takich jak art. 7 i 11 dekretu prezydenckiego nr 164/2004, i zastosować w ich miejsce przepisy zawarte w równoważnych uregulowaniach krajowych, istniejących przed wejściem w życie dyrektywy, takie jak art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920?
- 5) W razie uznania przez sąd krajowy, że co do zasady, w odniesieniu do pracy na czas określony ma zastosowanie przepis (w niniejszej sprawie art. 8 ust. 3 ustawy nr 2112/1920) który stanowi równoważne rozwiązanie prawne, w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, będącego integralną częścią dyrektywy 1999/70/WE, i na podstawie tego przepisu, stwierdzenie że zawarcie umów o pracę nastąpiło na czas określony bez obiektywnego powodu związanego z naturą, typem lub charakterystyką umowy lub świadczonych czynności, prowadzi do uznania, że umowa taka jest umową o pracę na czas nieokreślony:
- a) czy wykładania i stosowanie prawa krajowego przez sąd krajowy, w świetle których okoliczność, że jako podstawa prawna umowy o pracę na czas określony został wskazany przepis o zatrudnieniu na podstawie umów o pracę na czas określony w celu zaspokojenia sezonowych, okresowych, tymczasowych, wyjątkowych i dodatkowych potrzeb socjalnych, w każdym wypadku stanowi obiektywny powód zawarcia umów o pracę na czas określony, nawet jeśli w rzeczywistości zaspokojone potrzeby są „zwyczajne i stałe”, są zgodne jest z prawem wspólnotowym;
  - b) czy wykładnia i stosowanie prawa krajowego przez sąd krajowy, w świetle których przepis zakazujący przekształcenia umowy o pracę zawartej w sektorze publicznym na czas określony w umowę o pracę na czas nieokreślony, należy interpretować w ten sposób, że w sektorze publicznym jest w każdym wypadku bezwzględnie zabronione przekształcenie umowy o pracę lub stosunku pracy na czas określony w umowę o pracę lub stosunek pracy na czas nieokreślony, również gdy został on z naruszeniem prawa zawarty na czas określony, jako że w rzeczywistości zaspokajane nim potrzeby są „zwyczajne i stałe”, a sąd krajowy nie ma możliwości w takim wypadku wskazania rzeczywistego charakteru spornego stosunku prawnego oraz prawidłowej jego kwalifikacji jako umowy

na czas nieokreślony, są zgodne z prawem wspólnotowym? Czy też zakaz taki powinien zostać ograniczony wyłącznie do umów o pracę na czas określony, które zostały rzeczywiście zawarte w celu zaspokojenia tymczasowych, nieprzewidzianych, niecierpiących zwłoki, wyjątkowych lub podobnych potrzeb, z wyłączeniem przypadków, gdy w rzeczywistości umowy zostały zawarte w celu zaspokojenia „zwyczajnych i stałych” potrzeb?

Skarga wniesiona w dniu 24 października 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-470/07)

(2007/C 315/48)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G Zavvos i N. Yerrell)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2004/54/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych wymagań bezpieczeństwa dla tuneli w transeuropejskiej sieci drogowej, a w każdym razie nie przekazując ich Komisji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy,

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony na dokonanie transpozycji dyrektywy 2004/54/WE do prawa wewnętrznego upłynął w dniu 30 kwietnia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 30.4.2004 r, str. 39.

Skarga wniesiona w dniu 31 października 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-480/07)

(2007/C 315/49)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Simonsson i R. Vidal Puig)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie sporządzając, uchwalając lub realizując we wszystkich swoich portach planów zagospodarowania odpadów, Królestwo Hiszpanii uchybiło swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 5 ust. 1 i art. 16 ust. 1 dyrektywy 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku⁽¹⁾;

— obciążenie Królestwo Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 5 ust. 1 w związku z art. 16 ust. 1 dyrektywy 2000/59 Królestwo Hiszpanii było zobowiązane do wydania do dnia 28 grudnia 2002 r. przepisów niezbędnych do zapewnienia, że dla każdego portu hiszpańskiego zostanie sporządzony i zrealizowany odpowiedni plan zagospodarowania odpadów.

Z przekazanych dotychczas przez władze hiszpańskie informacji wynika, że dla wszystkich portów państwowych mających znaczenie publiczne oraz dla portów podlegających właściwości autonomicznego regionu Galicji plany zagospodarowania odpadów zostały już sporządzone i zrealizowane. Z informacji tych wynika natomiast, że plany takie nie zostały jeszcze sporządzone lub przyjęte dla wszystkich portów podlegających właściwości pozostałych nadmorskich regionów autonomicznych, tj. Katalonii, Balearów, Walencji, Murcji, Andaluzji, Kanarów, Asturii, Kantabrii i Kraju Basków.

⁽¹⁾ Dz.U. L 332, str. 81.